

Sygn. akt XI Ka 622/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Katarzyna Żmigrodzka – spr.

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SO Włodzimierz Śpiewła

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Marty Baranowskiej

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2013 roku

sprawy T. K.

oskarżonego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 5 kwietnia 2013 r. sygn. akt VII K 1110/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. – Kancelaria Adwokacka w L. 516 (pięćset szesnaście) złotych 60 groszy tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu wykonaną w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, ustalając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI Ka 622/13

UZASADNIENIE

T. K. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 18 czerwca 2012 roku, w miejscowości H. pow. (...) działając w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, po uprzednim otwarciu mieszkania E. B. przy użyciu odnalezionego klucza, wszedł do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 300 złotych na szkodę E. B.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od 2 lipca 2012 roku do 4 lipca 2012 roku w miejscowości P. pow. (...) oraz C. działając w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne oraz w warunkach ciągu przestępstw 2-krotnie w jednakowy sposób dokonał kradzieży mienia łącznej wartości 8.700 złotych na szkodę osób prywatnych

w tym:

- w okresie od 2 do 3 lipca 2012 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w miejscowości P. pow. (...) działając w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 700 złotych oraz złotą biżuterię w postaci przewieszki, kolczyków, 5 sztuk pierścionków, łańcuszka oraz damskiej bransoletki wartości 5.000 złotych powodując straty w łącznej kwocie 5.700 złotych na szkodę J. i B. W.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

- w dniu 4 lipca 2012 roku w C. działając w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię w postaci: obrączki, dwóch pierścionków oraz łańcuszka z zawieszka łącznej wartości 3.000 złotych na szkodę A. K.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w Chełmie:

I. oskarżonego T. K. uznał za winnego popełnienia zarzuczonego mu w pkt I czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał go karę jednego roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 40 (czterdzieści) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

III. oskarżonego T. K. uznał za winnego tego, że w okresie od 2 lipca 2012 roku do 4 lipca 2012 roku w miejscowości P. pow. (...) oraz w C., woj. (...) w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu działając w warunkach ciągu przestępstw dwukrotnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia o łącznej wartości 2.551,06 złotych na szkodę osób prywatnych w tym:

- w okresie od 2 do 3 lipca 2012 roku daty dziennej nieustalonej w miejscowości P. pow. (...) w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 700 złotych oraz złotą biżuterię w postaci przewieszki, kolczyków, 5 sztuk pierścionków, łańcuszka oraz damskiej bransoletki wartości 900 złotych powodując straty w łącznej wysokości 1.600 złotych na szkodę J. W. i B. W., czym wyczerpał dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

- w dniu 4 lipca 2012 roku w C. w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, zabrał w celu przywłaszczenia złotą biżuterię w postaci obrączki, dwóch pierścionków oraz łańcuszka z zawieszka łącznej wartości 651,06 złotych na szkodę A. K., czym wyczerpał dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

i za to skazał go, zaś na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

IV. na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone w pkt I, III kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; V. na podstawie art. 91 § 2 k.k. wymierzone w pkt II i III kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie w dniu 10 lipca 2012 roku;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę kwoty 1600 (jeden tysiąc sześćset) złotych na rzecz pokrzywdzonych J. W. i B. W., kwoty 651,06 (sześćset pięćdziesiąt jeden 06/100) złotych na rzecz A. K. oraz kwoty 300 (trzysta) złotych na rzecz E. B.;

VIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. H. w C. kwotę 991,56 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt jeden 56/100 tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IX. zwolnił oskarżonego w całości ponoszenia kosztów sądowych i określił, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony, który zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej wymiaru kary zarzucając mu

- rażąca niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności i kary grzywny w stosunku do stopnia zawinienia oskarżonego i sytuacji finansowej oraz wszystkich okoliczności przedmiotowych i podmiotowych ujawnionych w sprawie.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz niższej kary grzywny ewentualnie złagodzonej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja oskarżonego nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie podkreślenia wymaga, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego. Trafnie, w ramach uprawnień wynikających z art. 7 kpk, ocenił materiał dowodowy, uwzględniając przy tym wskazania art. 4 kpk i art. 5 kpk oraz zasadnie uznał, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów i dał temu wyraz w uzasadnieniu wyroku odpowiadającemu wymogom art. 424 kpk. Argumentacja zaprezentowana w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, co do popełnienia przez oskarżonego występków będących przedmiotem tej sprawy jest logiczna i przekonująca, a zatem zasługuje na aprobatę. Również kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonemu nie budzi wątpliwości.

Tym samym Sąd Okręgowy nie dopatrując się uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, określonych w art. 439 kpk i art. 440 kpk, nie miał podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w przedstawionym powyżej zakresie jak również jego uchylecia.

Odnosząc się do apelacji oskarżonego wskazać należy, że nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, który wywodzi, iż orzeczone przez Sąd Rejonowy kary jednostkowe oraz łączna kara pozbawienia wolności i grzywny rażą swoją surowością.

Zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego, który Sąd Okręgowy w pełni podziela i akceptuje, rażąca niewspółmierność kary może zachodzić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w kodeksie karnym oraz ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok SN z 14 listopada 1973r. III KR 254/73, OSNPG 1974, z 3-4, poz. 51). Przy czym na gruncie uregulowania art. 438 pkt. 4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę wymierzoną w pierwszej instancji można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa- nazwać rażąco niewspółmierną tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Ukształtowane przez sąd I instancji kary jednostkowe i kara łączna pozbawienia wolności, wbrew stanowisku apelującego, nie zawierają cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. W tym zakresie Sąd

Okręgowy w pełni akceptuje i podziela stanowisko Sądu Rejonowego zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia. Wynika z niego, że Sąd wyrokujący w pierwszej instancji miał w polu widzenia wszystkie, zarówno ustawowe jak i faktyczne okoliczności, które powinny być uwzględnione przy wymiarze kary i wyciągnął z nich prawidłowe wnioski w omawianym zakresie. Powoduje to, że nie ma potrzeby ponownego przytaczania tych samych argumentów. Natomiast wniesiona apelacja nie zawiera jakichkolwiek racjonalnych argumentów mogących podważyć trafność zaskarżonego wyroku. Podnieść bowiem należy, że Sąd Rejonowy sprostał dyrektywom sędziowskiego wymiaru kary określonym w art. 53 kk w odniesieniu do jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych za poszczególne czyny, w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazując na okoliczności wpływające na ocenę stopnia społecznej szkodliwości występku przypisanego oskarżonemu. Wymiar orzeczonych kar uwzględnia również w sposób należyty okoliczności podmiotowe, a mianowicie fakt, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia. Mając właśnie te okoliczności na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, co niewątpliwie nie miałyby miejsca przy innej postawie sprawcy. Sąd miał na uwadze również podkreślaną przez skarżącego trudną sytuację i nieznaczne dochody, czemu wyraz dał określając wysokość stawki dziennej w minimalnej kwocie równej 10 zł. Jak wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku uwzględnił także cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Również orzeczona kara łączna pozbawienia wolności równa najwyższej z kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa pozostające w zbiegu realnym, a więc zgodnie z zasadą absorpcji nie razi swoją surowością. Wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, rodzaj popełnionych przez oskarżonego przestępstw, a także zbieżność czasowa poszczególnych czynów prowadzi do wniosku, że związek przedmiotowy i podmiotowy między czynami przemawia za słuszością zastosowania absorpcji przez Sąd Rejonowy.

Wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie nie zachodzą podstawy do zastosowania wobec T. K. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Należy się w pełni zgodzić z wywodami Sądu Rejonowego, który w sposób prawidłowy uwzględniając wszystkie istotne okoliczności ustalił, że wobec tego sprawcy nie da się sformułować pozytywnej prognozy kryminologicznej. Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację Sądu I- szej instancji.

Mając zatem powyższe na względzie Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z wnioskiem skarżącego.

Wobec tego, że apelacja zwrócona jest przeciwko rozstrzygnięciu o karze, zgodnie z art. 447 § 2 kpk należało przyjąć, iż dotyczy ona całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych. Sąd Odwoławczy dokonał instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku również pod tym kątem, stwierdzając, że i w tej części jest on prawidłowy. Zasadnie bowiem Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za II instancję wydano zgodnie z uregulowaniem zawartym w art. 624 § 1 kpk.